

Sygn. akt III SK 43/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa P. sp. z o.o. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej A. Sp. z o.o. w W. (poprzednio C. S.A. w W.)
o wydanie decyzji ustalającej warunki rozliczeń,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie
z dnia 27 marca 2015 r., sygn. akt VI ACa 824/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 marca 2015 r., VI ACa 824/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 27 marca 2014 r., XVII AmT 20/12, oddalający odwołanie P. Sp. z o.o. z siedzibą w W. (powód) od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE) z 15 grudnia 2011 r., nr [...] - dalej jako Decyzja, odmawiającej określenia warunków współpracy pomiędzy powodem a C. S.A. z siedzibą w W. (zainteresowany) w zakresie hurtowych rozliczeń dotyczących

realizacji usługi przeniesienia przydzielonego numeru przy zmianie dostawcy usługi do sieci innego operatora, w ten sposób, że uchylił zaskarżoną Decyzję oraz zasądził od Prezesa UKE na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że z ustalonego i bezspornego stanu faktycznego sprawy wynika, iż powód i zainteresowany, pomimo wyznaczonego terminu na zakończenie negocjacji dotyczących ustalenia warunków hurtowych rozliczeń opłat z tytułu realizacji usługi przeniesienia przydzielonego numeru przy zmianie dostawcy usług (usługa MNP), nie doszli do porozumienia, w wyniku czego powód pismem z 10 czerwca 2011 r. skierował do Prezesa UKE wniosek o rozstrzygnięcie sporu w tym zakresie. W wyniku wniosku powoda złożonego, w trybie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako PT lub Prawo telekomunikacyjne), Prezes UKE, na mocy art. 28 ust. 1 PT został bezwzględnie zobowiązany do wydania decyzji o dostępie telekomunikacyjnym, w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku.

Sąd Apelacyjny podkreślił, iż Prezes UKE był w niniejszej sprawie zobowiązany do wydania orzeczenia rozstrzygającego spór pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, co nie oznacza jednak obowiązku uwzględniania wniosku w całości czy też w części. Brak było jednak w przedmiotowej sprawie podstaw do wydania przez Prezesa UKE decyzji o odmowie określenia warunków umowy, gdyż dotyczyły one dostępu telekomunikacyjnego. Powyższe rozważania doprowadziły Sąd Apelacyjny do konstatacji, iż jedynym prawidłowym rozstrzygnięciem w przedmiotowej sprawie jest uchylenie decyzji.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wniósł Prezes UKE, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na potrzebie wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, sprowadzającej się do tego, czy w świetle art. 28 PT w zw. z art. 31 ust. 3 pkt 3 lit. a i pkt 5 lit. b PT i art. 71 PT Prezes UKE może władczo określić wysokość hurtowych rozliczeń dotyczących usługi przeniesienia numeru, zwłaszcza w sytuacji, gdy na stronach nie ciążyą tzw. kosztowe obowiązki regulacyjne, nie ciąży obowiązek prowadzenia rachunkowości regulacyjnej, a zastosowanie metody benchmarkowej,

tj. opłat stosowanych na porównywalnych rynkach jest niemożliwe z uwagi na brak porównywalnych rynków poddanych ocenie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa UKE powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa UKE nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie stwierdza, że brak jest podstaw do przyjęcia, że na tle powoływanych przez Prezesa UKE w skardze kasacyjnej przepisów Prawa telekomunikacyjnego istnieje potrzeba wykładni przepisów, których niejednolita interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Problem podnoszony w skardze kasacyjnej był już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który dokonał wykładni przepisów Prawa telekomunikacyjnego, budzących, w ocenie Prezesa UKE, wątpliwości interpretacyjne w orzecznictwie, w postanowieniach z 11 sierpnia 2015 r., III SZ 3/15 (niepublikowane) oraz z 18 sierpnia 2015 r., III SZ 5/15 (LEX nr 1808594).

Zgodnie z przyjętą w powyższych postanowieniach, jednolitą wykładnią przepisów Prawa telekomunikacyjnego, w zakresie objętym niniejszą skargą kasacyjną, Prezes UKE nie może wydać decyzji negatywnej odnawiającej określenia warunków współpracy pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, gdy toczy się pomiędzy nimi spór dotyczący kwestii objętej zakresem pojęcia „dostęp telekomunikacyjny”, który został poddany pod rozstrzygnięcie organu regulacji rynku telekomunikacyjnego na podstawie art. 27 ust. 2 PT, a jego rozwiązanie wymaga dokonania zmiany dotychczasowej umowy, bądź wydania decyzji zastępującej odrębną umowę w tym zakresie. Przedstawioną powyżej wykładnię Sąd Najwyższy w obecnym składzie całkowicie podziela, a zaskarżony wyrok oparty został na analogicznym rozumowaniu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

